
Jenei László

TEARS TEARS GO AWAY

Egyik nap azt hittem, tényleg begolyózott. Nincs közös kivezetés, nincs fogópont, nincs kötődés, nincs kibontakozás, nincs felhatalmazás... – és sorolta, nem túlzok, órák teltek el így, félttem, hogy kiszárad, itatni próbáltam, de inkább anyagot kért. Odaadtam, azt hittem, áttúrja benne a gondolatokat, de csalódnom kellett, újabb óra telt el a felsorolással, legfeljebb annyi engedményt tett, hogy olyasmiket hozott elő, amikkel tudtam mit kezdeni. Nincs hajkefe, nincs papucs, nincs hifi és így tovább. Ludi lassan fordította a fejét, s amit látott, azt letagadta. Vártam, mikor jut el hozzám.

Eluntam, a konyhába mentem vodkáért, megláttam a hűtőajtón, hogy van vermut, a gazdagok mindig ötletszerűen vásárolnak, milyen jól jött most, ikerkalapács, csináltam vodka-martinit. Hányini fogok, de akkor legalább magammal foglalkozom. Be is álltam, nem tudom, mennyi idő telt el, amikor viszont derengeni kezdett, hogy ez az örült csaj mellettem ült az ágyon, és nyomta: nincs antropológia, nincs anyakőzet, nincs apály, nincs aprózódás, nincs áradás – egy könyv volt a kezében, lexikon lehetett, a címszavakat sorolta. Gondoltam, felöltözöm, semmi jót nem várhatok ettől az estétől, elhúzom a csikot, de az ajtóban lefagytam, fogalmam nincs, hogy csinálta, mintha acéltüskékkel fogatott volna föl az ajtó belső felére, rádőlve álltam, és bizzar formájú felhők öltöttek testet körülöttem, bassza meg, tényleg így volt, bent a lakásban. Egészen közelről láttam – nagyon rég volt ilyen kifejező élményem a felhőkről, amikor kiscsávó koromban apámék ide-oda kirándulgattak velem, s az autóban unatkozva az eget bámultam. Ezek azok a felhők voltak, még azt sem mondhatnám, hogy régi forma új tartalommal, ezek ugyanazt jelentették, hogy rossz helyen vagyok, és hogy kevés vagyok valamihez, ott voltak a fejem körül a fény által kirajzolt, túlon túl ismerős installációk, esküszöm rá, hogy így volt, ha varázslat, akkor kurva ügyes.

Közben Ludi elhallgatott végre, majd tisztán kivehető zörejek következtek, felkelt az ágyból, elindult felém, éreztem a hideget, amikor megállt mögöttem, és mint akinek fogalma sincs arról, hogy fél napon át beszélt, közölte velem, a rövidség kedvéért csak egyetlen esetet említ, a leglényegesebbet. Nem néztem, nem nézhettem hátra, de szinte láttam, amit mesél, akár egy tükröződő sötét felületen bontakozna ki. Egész közel hajolt hozzám, de nem érintkezett a testünk. Sűgva mondta, ő nem volt szép kislány, de olyan, akitől éppen ennek ellenére sokat várnak. Nyolcadik születésnapján az apja, láthatóan spiccesen, enyhíteni akart ezen a diktátumon, s azt mondta neki: nem kell tökéletesnek lenni. Ludi szerint ezzel vége lett mindennek.

Ami ezután történt velem, úgy tartja, teljesen fölösleges, elszámolhatatlan túlórák, szívesen lemondott volna róluk, de az öngyilkosság valamilyen tudományos okból problematikus volt a számára. Folyton világvége-hangulat lengte körül, és ez a mindenre jó magyarázat, tudniillik, hogy hamarosan kinyúlunk, eleinte bejött nekem is: semmi sem kötelező, mert az egónk megsemmisítése óta csak képviseljük magunkat a testünkkel. Nem tudom, ez azt jelenti-e nála, hogy afféle zombik vagyunk mind, de a lényeg, hogy igen lazán lehetett mindent előadni, napokig tudtam döglenni a nappalijában, míg ő égő szemmel, beállva ingatta a felsőtestét, de ha nem utazott, akkor is bőven volt időm, Ludinak olyan teátrális volt minden mozdulata, s olyan sokáig tartotta ki, mintha foly-

ton az expozíciós idővel számolna. Az ugyan nem volt világos számomra, hogy kinek játssza meg magát, amikor a végén már senki sem mert a közelünkbe jönni, ha a rémduó összeállt. Valószínűleg alig rendelkezünk emberi ismertetőjegyekkel. Üres testek egybecsúszó felületekkel, fogódzóként felhasználható apró részletek nélkül, tényleg ijesztő lehetett az ismerőseinknek. Gondoltam, jó sokáig elleszünk így, délutánonként fölmegegyek hozzá, ő elnyom valamit, én vedelek, három évszakban kipróbáltuk, a negyedikre nem maradt idő.

Sosem tudtam, hányadán állunk, egyik percben hittem neki, a másikkban nem. Itt volt mindjárt ez a zombi dolog, általában az eleven és a holt anyag, ahogy cserélődnek, és eljátsszák egymás szerepét. Mennyit hallgattam emiatt! Nem vagyok hülye, a tanárainak látnak bennem fantáziát, de mindig ő akart lenni az első, ha a lényegre kellett tapintani. Volt azonban egy kapcsolótábla a fejében, amire valaki veszettül rászabadult: a gondolatfutamai önmagukban zseniálisak, de mindegyikhez új személyiség társult, melyekről azt hitte, joga van beléjük szeretni. Nagyot néztem például, hogy ő, akinek a lakásában még mutatóban sem volt növény, aki leszólta a szabályozatlan életfolyamatokat, és szinte benedvesedett a programozott sejthalálról mesélve, szóval ő, nincs rá jobb szó: egyik napról a másikra a természet veszélyesen túlfűtött rajongója lett. Mert a természet mindig a végtelenből jön, egyszer csak megérkezik hozzánk, közölte ellentmondást nem tűrő hangon. Attól kezdve a kirándulást, ezt a kibontakozásra tett bátor kísérletet piszkosul kívánta. Vagyis inkább szökések voltak ezek: ha egy éjszaka nem jött haza, tudtam, hol keressem, a 421-es úton, a Trenta átmeneti övezete mögé kerülve, két jelképes kőtuskó között el lehetett indulni egy ösvényen a Canar galériaerdő felé. Ott bolyongott abban a kurva sötétben. Hajnalban indultam érte, a választófalként tornyosuló, négy-öt ember magasságú cserjésen sosem tudta átrágni magát, a közelében ült le valamelyik fa tövében, kétségbeesett arccal, mint aki az utolsó rendelkezésére álló eszközeiről mond le.

Ősz elején együtt voltunk arrafelé, messzebb is jutottunk. Érintetlennek hitt erdőrészebe tévedtünk, nem lehetett rendesen eligazodni, minden pászmákra volt osztva, és rég elvesztettük az északpontot, hogy is mondjam, alaposan megilletődöttünk, Ludi mégis csak akkor sírta el magát, amikor egy meredekebb emelkedőnél fejtési területhez értünk. Zúzálék terítette be a talajt, a fejtési árok felső peremén a semmibe készült dőlni egy hatalmas fa. Ludi térdre esett, zokogott, könnytől, folyós takonytól fénylett az arca, nem takart el, nem szégyell semmit, az eléggé húzós jajgatásszimfóniát sem, meg hogy a haja olyan, mint a víz alatti fotókon, mindene szanaszét állt, engem pedig letaglózott, hogy létezik ilyesmi, mértéktelenség a bánatban. Jaj, a hegyoldal, szegény, nyomorult hegyoldal! Egy nagyobb háztömbnyi harapás volt az egész, géppel, kézzel lenagyolt részek, repedések, erek, mint egy matuzsálem arca, de Ludi átszellemült gyásza mellékessé tette a méreteket, ami zajlott éppen, az lett a fontos. Ami így sűrűsödött anyaggá. Balra egy két méter hosszan, szálában elhasadt szikladarab, jobbra a hegy hűlt helye és köztük a rémdráma, sőt, a tömeggyilkosság végére érkezett húsfafatnyi kiscsaj. Már nem élőlény, még nem objektum. A külsőségek alapján azonnal elhittem, hogy ez a lány a saját kiásott sírgödréhez érkezett, és rühes dögök tesznek róla, hogy ne legyen visszaút, Ludi vézna testéből haraptak ki jókorát, mint a trancsírozós horrorokban, hirtelen rászabaduló izék kezdtek nyüzsögni a pokoli fogsor által hagyott kráterben is, a barátnőm belsejéből jött a munkazaj, ment a nagy felmorzsolódás. Volt nálam vodka, ittam menet közben is rendesen, de ez nem zúzós-delíriumos etüd volt, a fenébe is, tényleg elkezdődött és lement, mint egy vetítés a moziban, délelőtt tizenegy lehetett,

de kicsit be is sötétedett, jegyünk van nekünk az ilyesmikre. Én egészen addig nem tudtam, hogy lehet ilyet, Ludi kis híján belehalt a történtekbe. Komolyan megijedtem, mellé térdeltem, átkaroltam, szorítottam, próbálkoztam néhány dologgal, nézze, milyen szép kis tavacska lett a közétvízből, de nem reagált semmire. Lehet nagyjelenetet csinálni, szó se róla, miközben az ember fél szemmel az életet nézi, de Ludi nem. Nem csalt, nála pár percig valóban úgy tűnt, nincs visszaút, mindentől és mindenkitől elszigetelten dolgozik rajta, hogy belepustuljon. Mintha roppant nyomás alól szabadulna föl, hogy végre meghalhat. Tulajdonképpen kicsit gyanús is volt, hogy nem ünnepl-e ezt a lehetőséget, már a maga módján.

Utóbb még én magyarázkodtam, kértem, tegyen egy szívességet, és bocssáson meg, hidegen hagy a táj, na és akkor mi van, csak zúg vagy kussol, meg terjeszkedik, másra se tud összpontosítani, mint hogy kijárja magának azt a csöpp helyet, ahol aztán teljesen fölöslegesen elvan. Mondtam neki, nem vagyunk egyformák, nem tettem hozzá, hogy legalábbis ebben szeretnék hinni; rendben van, benne költői erőt ébreszt a természet, de én már sosem leszek zöld, buzgó ökohaver, hiába, hogy szerinte ez egzisztenciális horizont. Komolyan mondom, ezért meg a hasonlókért mentünk szét. Legalábbis azt hiszem, nem lehetek messze az igazságtól, mindig az Egino Hotel fölötti ósvadonba szökött a világ elől s a végén aztán előlem is.

Amikor terepmunkára kötelezték az egyetemről, hűtőre nyalt cetlin hagyta meg, hogy elindult, és alig várja, afrikai nemzeti park, az elvei szerint is szabadnak mondható földterületek viszonylagos bősége; az üzenet végén nosztalgikus búcsúformula. Aztán három nap múlva hívnak mobilon, hogy kórházban van, alig negyven kilométerre tőlünk, az Arenalon szedték össze valami kirándulók, és jókor, mert még száz métert megy előre, s örökre beleragad a szűrős örökzöldekbe. A kórház felé buszozva elpárolgott a mérgelem, ijesztő vízióimat nehezebb volt elüldözni: elképzeltem, úgy ejtette foglyul a természet, hogy a hófehér bőréhez mindenhol a levelek szőrös fonákja tapadt, de még a szemhéját is felszúrta egy tüske. Lassan szerves része lesz a természetes növényzetnek, csendben van, reszket, figyel, mert milyen muris, csak gyökeret ver végül valahol. A kórházban viszont már nem volt kedvem viccelődni, megkérdeztem a nővért, valóban erről az izéről lenne szó, nem lehetséges, hogy tévednek, s egy múmia rejtekhelyére kalauzoltak? Néztam a csajomat, ha szerelemről van szó, hajlamos vagyok túlbuzgóságomban mindent félresöpörni, vagy eltekinteni a zavaró körülményektől, Ludi vesztéttől tág pupilláitól, a veszély érzetétől – gépszerű következetességgel nyomom magam előre addig, míg a megfelelő válaszhoz jutok, vagyis hogy minden rendben van. Minden rendben van?, kérdeztem, mire Ludi erőt gyűjtött, színtelen arca produkált valamit, aminek egy kiáltáshoz hasonló lélegzetvétel lett a vége, mintha most tanulná, kis híján meg is dicsértem, jól van, ez a légzés. Aztán nem tettem, egyáltalán nem csinálta jól.

Annyit tudtam, hogy nem veszíthetem el, pár nap, és újra összerakja, mit összerakja, megalkotja önmagát, a ráncokat szépen metszett vonaloknak hívjuk majd, és azok a sötét kavicsokhoz hasonlatos hibák, melyek mindenhol a bőrébe ékelődtek, és döbbenetes módon mozogni látszottak, mint a vackukba húzódo állatok, nos, azokat pedig eldolgozza az idő, Ludi. El bizony, nem kell siettetni semmit. Mintha értené, amit mondok, felemelkedett, visszaesett, felemelkedett, visszaesett, mondtam neki, hogy ne csinálja ezt, de mintha a falnak beszélne. Kérdeztem, mire emlékszik – az orvos szerint azt próbálta eladni, hogy ismeretlenek megverték, de már jól van, csak hát az istennek se sikerült neki még a felkönyöklés sem. Megijesztettük, a nyakam rá, hogy megijesz-

tettük, mégis miféle helyzetbe hoztuk, mit lehet ilyenkor várni, ő feküdt, mi mind álltunk körülötte, nem kell hozzá nagy fantázia, hogy azt higgye, a saját temetésén van. Elveszve egy ravatalon – szar dolog lehet, ha hasonló magyarázat beül a tudatunkba. Míg ő túlságosan is koncentráltan létezik, ha egyáltalán, mi szellősebb hely után vagyva hintázunk a sarkunkon, súlyunkat áthelyezve lábat váltunk, és valahol mélyen lélegzik bennünk – nővérben, orvosban, bennem – a lázadásnak a csírája, miszerint legszívesebben oltott mésszel szórnánk be a kórtermet, de akár az egész épületet, városrészt, mert ennek, a mulandóság szomorúságának nem szabad továbbterjednie. Csak rá kellett nézni: Ludi nagyon kevés helyet foglalt el az ágyon, míg ott voltam, végig azon járt az eszem, hol fogok egy ilyen medálba illeszthető, ereklyeszerű testbe majd behatolni, *látszattestbe*, ahogy ő mondta, mert aznap találta ki magának ezt is, nem volt hülye, ugyanazt láthatta ő is a tükröben. A látszattestet láttam, és a betöltetlen vágyat, mert okos, kifejező arcára mintha rá lett volna írva, hogy sürgősen ki kell elégítenem. Legalábbis nem tiltakozott, mikor benyúltam neki a takaró alatt.

Lehetséges, hogy érzett valamit közben. Lehetséges, hogy ez volt az a nap és ez az a banális félreértés, amely – megint csak a saját szavaival – archeológiai részletességgel maradt meg benne. Mert ha egy egész nap a visszatérés értelmetlenségéről szól, és így raktározódik el, gondolom utólag, hogy kiirthatatlan az emléke, az bitang sűrűvé teszi az életet. Annyira, hogy vége lesz, folytathatatlaná válik, nem lehet, nem érdemes benne mozdulni. Aznap a kórházban meghalt Ludi, egyszer legalábbis, s én voltam, aki megöltem.

Nem ismertem az alapokat, más regiszterben éltem, nem kerestem, hogy mi lehetséges. Kefélni például nem volt többé lehetséges, pedig köztem és a világ között Ludi teste volt a beeresztő zsilip, hát ennek annyi lett. Nem állítom, hogy egy kéretlen kórházi ujjazás tönkrevágja egy lány önbecsülését, de hogy a tettemmel kényelmesen elhelyezkedtem a vesztére török panoptikumában, az kétségtelen. Onnan pedig lehetetlen volt megfelelő arányérzékkel kezelni azt a másik, abnormálisan hosszú hajnalt is. Előtte való nap voltunk a fölvonuláson, a nemzeti ünnep pompájába oldódva, totálisan kiütve mindketten, s Ludira rájött a roham, amikor a kaméleonzöld egyenruhában lépteiket szaporázó katonai formációk verték a port a sugárúton. Túl sok volt a bajusz, hebegte mentegetőzve a taxiban, s a zárt tér biztonságában az egyenruhákra utalva is viccelni próbált: hátha csak benettonzöld volt... Nem így éjjel s triplán a katasztrófába merülve hajnalban. Mintha nem is emberi lények volnánk, a józanságtól rettegve, de békésen feküdtünk egymás mellett az ágyban, s a fal egy pontján hologram jelent meg, valami, amit Ludi és én, talán a tudatküszöb segítségével, egyszerre és egyformán észleltünk. És túl gyorsan romlott el minden, mert Ludi kimászott az ágyból, a látottakról, bármi legyen is az, eszébe jutott valami, kezében könyvvel tért vissza, amiből akadozó nyelvel próbált felolvasni. Egy fickóról szólt, valami régi mese, untam, fura volt, hogy indíték nélkül ennyi rokont le lehet mérszárolni, mert az eléggé gyenge lábon álló indíték, hogy valaki képes félni a nőktől és a macskáktól, meg, bazdmeg, igen, a tyúkoktól. Na de egy franciától mit várjon az ember. Ludi viszont szokatlanul könnyen dolgozta föl a történeteket, sőt, azt mondhatnám, hogy nemcsak eredetiséget látott az egészben, hanem – istenem, hogy is mondta – *paradigmát*. Bár ezt sem értettem pontosan, annyi átjött belőle, hogy az én kis hercegnőmnek van valamiféle identitászavara, néhány dolog, hogy úgy mondjam, nincs benne morálisan elmélyítve.

Mondjuk, már akkor feltűnhetett volna, amikor először fölmentem hozzá. A tárgyai különös együttesében meghatározó idegenséget éreztem. Igazából mindenben, ami

hozzá köthető, csak az idegenséget éreztem, de a tárgyai még rátettek egy lapáttal, mintha külön-külön, egyedi tulajdonságaikra hangolt megbízásuk volna, nehogy be-eresszék az otthonosság érzetét. Sosem hagyott nyugodni, hogy vajon mi teszi őket visszatetszővé. Ma már világos, a manipuláció. A szívszorító ellentét: Ludi lakása a hívogató tágasságával mintha folyton kapcsolatot akarna létesíteni velem, de a tárgyak, bár száználmas elhagyottságuk miatt ordított róluk, hogy nincs hozzá joguk, megtörtek minden mozgásirányt. És nem a méretükkel, a formájukkal, a színükkel, bizony nem, hanem a zavart és szégyenlősséget nem ismerő gonoszságukkal: a leghétköznapibb használati tárgy is ellen tudott állni a közeledésemnek. Ha megfogtam valamit, kiesett a kezemből. Nem tudok elképzelni más magyarázatot erre a jelenségre, mint hogy a gyalázatos nincstelenségem automatikusan tiltott zónába rántott a kezem elől mindent, ami többre kerülhetett, mint amennyit elsőre saccolnék. És Ludinál minden ebbe a kategóriába tartozott, még a poharak is a konyhában, ezért ittam üvegből.

Ennyi ellenség között is volt egy igazán megátalkodott. A nappali egyetlen bútordarabja, egy márványszerű komód, csicsás darab és trükkös, az utolsó négyzetcentiméterig gyapjával volt beborítva, égette a szememet. Ludi elárulta, birodalmi perzsa, de szerintem senki emberfia be nem tenne ilyet oda, ahol a fuldoklás helyett egészségesen kíván lélegezni. Nem sokkal a nemzeti ünnep után történt, hogy az addig mindig üres felületen, a komód tetején találtam egy négyzet alakú mappát. Kimondottan érdekelt, azt sütöttem ki róla, hogy csinosan vasalt, lila ötszáz eurósok lehetnek benne, meg részvények vagy mi a szar, a gazdagoknál kell legyen részvény valahol. Aznap nehezen értünk haza, Ludi már az előszobában összeesett, ahogy viselkedett az utcán, úgy is voltam vele, ha már mindenképpen kell valami helyet találni neki, jó lesz ott, ahol van. És abban a pillanatban, amint lecsúszott a fal mellett, máris vitt a lábam, meg sem álltam a komódig, és a kezemben volt a mappa. Enyhe légáramlat, azt hittem, a folyosóról, Ludi az, de nem, bentről jött, a mappából, a bezártságból szabadult föl, akár egy lélek, kurva anyját, a hideg kirázott, isten bizony az ugrott be, hogy a lélek egyébként tényleg hideg. Egy elegáns, színes füzet volt a mappában, macskákról és lányokról szólt, már a címe szerint, s ahogy belelapoztam, láttam, hogy a Metropolitan Múzeum egyik kiállításának katalógusa. Hoppá. Minden további nélkül elhinném, hogy Ludi ott volt, onnan hozta, októberben valóban hetekig nem találkoztunk, csak egyvalami nem állt össze, nem láttam Ludit a repülőn, ahogy átrepül az óceánon. Bárhogyan erőltettem, ilyen képet lehetetlennek tűnt előhívnom. Interakcióra képtelenül nem jut messzire az ember, és a társadalom messze van, messze van, szokta motyogni, ha gyorsulni kezdett. Mindig a falra meredve mondja, mintha oda lenne felírva: messze van, messze van. Mindig éppen onnan van messze, ahol elnyúlt, a fürdőszobában, az erkélyen, most az előszobában taknyol és nyáladzik, nincs módja társadalomban gondolkodni, nem ülhet repülőre, akiben ilyen összebékíthetetlenül elkülönülnek a mozgástengelyek, hányna egy sziruposat a szomszédjára. Ám aztán egészen mellékesnek látszottak a beszerzés körülményei.

Ez a macskás-lányos, elegáns katalógus a birodalmi perzsa komódon, ez valami egészen agyament cucc volt. Már maga az sem tetszett, hogy pontosan akkora volt, mint a mappa, hozzá adták, hozzá vette Ludi, mindegy, a lényeg, hogy az arányérzék csak a legvégén hagyta el, általában képes volt programszerűen egymáshoz igazítani mindent, ami első látásra ellenállt neki. És azt hittem, hogy ez az összefüggéseket illető pedantéria tényleg a sajátja, a tisztulás rövid óráiban, ha nagy ritkán kint van az alagútból, nincs, ami kibillenthetné. De ennek a teremtésnek egészen figyelemre méltó fogalmai

lehettek a függetlenségről. Az ereklyeként, látványosan elhelyezett katalógusban egy kibaszott pedofil passziójának a termékei sorakoztak. Alig pislákoló csillagocskák, ahogy a tengerparton mondják, ha ki kell magyarázni a tévedést a razzizáló rendőröknek. Én, kérem, nem láttam a félhomályban, lehetett vagy úgy huszonöt, gondolom. Lófaszt! Túl fiatal lányok, apám, túl fiatalok! Néztem, semmi elmosódottság, homály, csak a gondolkodó tudat meg a pislákolásból fényképszerűen élethű alakot öltő csillagocskák. Kamasz lányok, ha így jobban érthető. Közel emeltem, távol tartottam a lapokat, nincs tévedés, a pornósok keresik a kislányos alkatú és arcú idősebb szereplőket, de ezekre hitelesítő pecsétként volt ráütve az arcuk, fogyaszthatatlanul éretlenek. Minek Ludinak az ilyesmi? És elmegy érte a világ másik felére? Ha a saját testével kapcsolatban már nincs ötlete, azonnal provokálni kell? Valami azonban motoszkálni kezdett bennem, előbb enyhe fizikai ingerek kezdtek bombázni, isten tudja, honnan, miféleké, aztán hirtelen... mintha megszűnt volna a gravitáció, túl könnyűnek és befoghatatlannak éreztem magam, megértettem a barátnőmmel kapcsolatban pár dolgot. Mondjuk, régóta esedékes volt. Ez a szünet nélkül kaparó rossz előérzet! Most, a reprodukciók szobabelsőnyi tereiben az odavetettnél sokkal erősebb fény gyúlt, és végre, végre néven tudtam nevezni, amit látok. A pamlagon, széken elnyúló testecskek láttán Mindy jutott eszembe a Kick-Assból, a Hit Girl, a szuper csajok szieszta közben, amikor szünetel a tréning, éppen nem kell ölni, lazulás van, a vézna végtagok eleresztve, és bumm, megfordul minden, a néző rádöbben, hogy amennyien fenekednek erre a kicsi csibére, inkább azt kell mondani, éppen nem ölik meg. És egy perc nézelődés után megint az ellenkezőjét kell gondolni, ez ilyen belső parancs, ha ennyire kicsi lányok vannak terítéken. Mert amint jobban megnéztem mindegyik képet, alaposabban szemügyre vettem ezeket a gyereklányokat, kurvára meglepődtem: egy idő után csak a csontjukat voltam képes észlelni, de hogy a hús lehántása mikor történt, s ki végezte el? Eddig sem a gyarapodásról szólt az életem, de az már dögletes, hogy mindenhol ezt lássam, Ludin és a talán szobrászkéssel kifilézett csitriken, ráadásul nem tudtam undorodni, a katalógus lapjai az átalakulás és mindenféle racionális törvény ellenére magukra húzták a figyelmet, határozottan éreztem, sürgős tennivalója lenne annak, aki jót akar, még most, amíg ez a csönd itt van szétömlve. Amíg meg nem indulok Ludi felé az előszobába. Konkrétan nagyon féltém, mi történhetne.

Mert akárhogy csavarom, csak az jött ki nekem, hogy mindegyik kép olyan, mint ahová nemsokára megérkeznek a bűnügyi helyszínelők. Kislányok? Nyavalyát! Vékonydonga mint kamuflázs. Ravasz dögök voltak ezek a pihenő lényecskék, vagy őket ölik, vagy ők ölnek, nincs választás, ezek az ígéretnek fognak teljesülni. Legtöbbjük szétvetett lábbal ült-feküdt, a bugyijuk is látszott, és egy csomó képen macska is volt, amivel engem ki lehet üldözni a világból. A macskák is ravasz dögök, egy frászt békések, és gyenge látszat, hogy nyugodtak lennének: nincs még egy állat, amelyikben ennyire pattanásig feszülne minden, nézz rá a nap bármelyik szakában, ezt teszik, harcra készek, még ha alszanak is, a birtoklásról álmodnak, a zsákmányszerzésről. Aztán lapoztam még egyet az albumban, egy festmény részlete volt kinagyítva, egy kislány arca. Ludi! Semmi kétség, ez ő. Aprócska száj, vékony, hosszú orr, melynek vége parányi gömbbé boltosul, hatalmas, álmatag barna szem, örökké felvont vékony szemöldök, vékony szálú barna haj, jobboldalt feltűzve. *Nem én vagyok a gyilkos, de igazából mindegy* – ezt mondja ez az arc, vagyis a kislány ezt mondta, mielőtt unottan-undorodva összerántotta az ajkát. De mintha mindez rutinból jött volna. Fogalmam sincs, mennyi ideig szemezttem ezzel a csajjal, vártam, mikor kezd szívárogni a szája sarkából a vér; elhatároztam, megkeresem,

melyik képből van a kivágat, mert azon tutira lesz egy-két kinyírt egér, mondjuk, egy szép szőnyeg közepén, egyenlő távolságra a lánytól és a macskától, véletlenül se legyen könnyű eldönteni, kinek az áldozatáról van szó. Addig lapoztam, míg meg nem találtam a festményt, de amíg kerestem, az oldalak gyors váltakozásától minden egyre valószerűbbnek hatott, minden, ami ábrázolta volt, mintha érezném, veszélyes erőt kölcsönöz, ha a kislányok vagy a macskák mozdulnának, mindegy, hogy milyet, felderíthető nyomot hagynának ebben a durván valóságos helyiségben és élethelyzetben, s addigra ennek már a lehetőségétől is mereven állt a farkam, kimentem a folyosóra, istentelenül meg akartam kefélni Ludit. Ellenőriztem a légzését, ennyi elővigyázatosság kell, de aztán, mikor belekezdtem volna, megálltam a lemeztelenített altesténél, nem mentem bele. Kitüremkedett, gyűrűződött, csavarodott, ahogy kell, de körülötte mindenhol szinte csontig lapos volt. Szórtelen, erre kényes Ludi, és ez tovább rontott a helyzeten. Amit láttam, félúton volt egy eleven puhatestű és egy állati torzó, egy élettelen és hiányos dísz tárgy, kisállat-trófea közt. A magatehetetlen test mellé hengeredtem, s mert úgy döntöttem, hogy már a katalógusnál is amiatt csavarodtam be, amit nem láthatok, világos volt, egy ideig tényleg talonba kell raknom Ludit a szex tekintetében, mégpedig az ő jól megfontolt érdekében. És ez pont passzolt ahhoz, hogy Ludi, amint az később kiderült, már el is határozta, nem enged többé magához. Ebben a tekintetben tehát eszményi emberpár lehetnénk, semmi sem zavarja meg többé a tisztánlátásunkat.

Visszahúztam a bugyiját, helyére igazítottam a farmerszoknyáját. A hűtőhöz tántorogtam, úgy ittam, mint aki elhatározta, képes lesz elélvezni az alkoholtól – minden köteléket elszakítottam, kis híján megöltem magam. Eksztázisban láttam az egész hatalmas világmindenséget, szuggesztívebb volt, mint bármi, amihez addig a szex hozzásegített, viharos volt, tomboló, viszonzhatatlan, megváltoztatta az életemet. Szeretkezni az alkohollal, hogy a farkam ne ernyedjen el, hogy a végéig bírjam, ember nem agyalhat ki nagyszerűbb megoldást, ez az adomány valahonnan kívülről jött. Végül elsült, persze, de tényleg nem emlékszem, hozzá kellett-e nyúlnom. Kiszellőztettem mindent magamból, eléggé felkészületlenül arra, ami a helyére került. Ludi órákkal ezután tért csak magához. Reszketett, ismét kijelentette, hogy neki látszatteste van, majd visszaaludt. Ráhagytam, nem újság, tudtam, hogy legalábbis anyagszerű, s ezért azt hittem, immár jobban ismerem, mint ő saját magát. Másnap reggel a katalógus leszakított borítója, rajta az egyik legbeszédesebb festménnyel, ki volt mágnesezve a hűtőajtóra, szó nem esett róla, csak kerülgettük, fogalmam sincs, ki nyomta föl oda.

A hátralévő két héten eldurvultak a dolgok. Biztos van minta, milyen a zsarolás a szerelmesek közt, éppen olyan lehet, amit műveltem Ludival. Kábult ostobasággal egyre csak üldöztem, őrt álltam mellette, követtem, tereltem, elszigeteltem, bekapaszkodtam. Aztán hirtelen abbahagytam ezt is. A gyengeségét nem akartam átbeszélni, nem voltam már az orvosa, ápolója, ráhagytam, hogy nem eszik, ennek ellenére sokat hány, folyton bevérzik a szeme. Nagyon elege lehetett mindenből, pörgött, aztán megült, jelenése lett volna az ambulancián, nem ment el. Instrumentális zenéket hallgatott végtelenítve, közben a körmét rágta volna, ha megtalálja a száját. Belenyugodtam, hogy nem alhatam ott, nem engedte megfogni többé a kezét. A nem kívánt szerető rosszabb a halálnál. Hogy bosszantsam, mondtam neki, ha ez így megy tovább, csak azért is én fogom eltemetni, de nem hiszem, hogy ezzel igazán befolyásolni akartam volna. Ez volt az én nagy találmányom, erős felismerésem, hogy könnyen lehetek hideg vele, tükrözöm, amit ő művel, egy technikai médium vagyok. Ilyen csavaros metódus szerint vagyok belé szerelmes.

Egyetlenegyszer löktük ki még a spalettákat, ahogy Ludi indítványozta. Egy magányosan átvészelt hétvége után így nyitott ajtót délben, amikor felvittem neki a kínait: lökjük ki a spalettákat! Gyógyító sugarakat emlegetett, tündöklő palotát, hatalmunk alá rendelt tereket – persze hogy túlszívtá magát, bár nem róttam fel neki, így le sem tagadhatta. Úgy tűnt, béke van. Csak álltunk egymás előtt, lassú mozdulatokkal levette rólam a farmerdzsekit, s az állát ráhajtvá magához szorította – giccsparádé, gondoltam, úgy hatott rám, mint egy váratlan fűttszó a nehezen összerakott csendben, nem illett hozzá. A Canar galériaerdő csöndje jutott eszembe, s ami utána következett a fejtési területen – görcsbe rándult a gyomrom. Nem kellett megerőltetnem magam, hogy előre lássam, a fákról vér fog csöpögni, a kövek üvölteni fognak, vártam, hogy kezdje, nem akartam örökké ott állni. Elő is adta, hogy aznap, a holnapi napon, de még a rá következő héten sem mehetek a közelébe, mert rájött, hogy nem lehet biztos valamiben: nem én vagyok-e kiszemelve *arra* a célra. A férfiak nem engem küldtek-e mint ítélet-végrehajtót. Hogy kiküszöböljem a probléma forrását. Mert ha én lennék, s már ott is vagyok, és leszek olyan jó, hogy a kérését toleráljam, úgy intézzem a kiiktatását, kéri a legnagyobb alázattal, hogy a vére a falra csapódjon, mondta Ludi, miközben gyűrögette a farmerdzsekimet, s majdnem minden szó után lefelé szagolgotott, mintha engem keresne a ruhadarabban, egy kulcsfontosságú bűnjelben. Az ő falra fröccsent vére, naná, ezek a bizonytalan vonzalmak a részéről, de ez nem volt elég, azt mondta végül, hogy a vérfolt, mármint az ő vére a falon semmit sem ér, ha nem teszem emlékezetessé a munka befejezését. A munka befejezését! Jó, bazmeg, kaptam ki a kezéből a dzsekimet, akkor csináljuk! Kérdeztem, mivel akarja, törjek el egy üveget, s a nyakára menjek, akkor bőven kerülne vér a falra. Pofás mintázatok lesznek, ne izguljon, megoldom. Majd teszek rá egy vakrámát is, valaki csak beveszi egy katalógusba! Az elmúlt hetek minden dühét belefördítettem ebbe az ötletbe, de aztán mégsem csináltuk.

Lehet, hogy kellett volna. Lehet, hogy valamiben mégis igaza volt. Nem vagyok véten a testi leromlásában. Valóban ő a probléma, és én úgyis megoldást fogok találni a problémára. Így lesz, akármiben igyekszem is pácolni, bennem elég pragmatikus lélek zakatol. Rossz a helyzet, Ludi csak mozdítható korlátokról tud. Ha más mondaná, persze tiltakoznék, de mégis, az én mégoly szegényes képességeimet Ludi szabadon használja föl. Nehéz kigyűjteni, miért látom így, de ha valaki ismeri, tudja, mire gondolok. Egy hétig még olyasmit éreztem, ami jósnőnél foghatja el az embert, reményteljes gyanakvást, míg aztán eljutottunk a megoldáshoz. A világtörténelem legócskább órájában, amikor szakított velem, nem volt mit ellene szegezniem. Az átlényegülés fázisait járta, mállás, porlás, ilyesmi. Szembe néztem, féltem tőle, amikor azt mondta, hogy fél tőlem. Hogyne féltem volna, nyitva volt a szeme, de odabent mindent elsötétített, mindent elvontattak már onnan, ki lehetett volna írni a homlokára, hogy bontási terület. Nem volt utolsó szalmaszál, lelkierő a szeretethez. Számtalan képpontból állt a csaj, és mindegyik pontocska külön-külön reszketett.

Mióta kidobott, zombi vagyok. Tegnap fölhívott, hogy kísérjem ki az állomásra, a cefetül felbőszült apjához utazik, előre ideges. Attól fél, az apja kinyírja, mert mostanában minden megbízásról lemarad, és szerinte Ludi életmódja miatt tették talonba mint támadható figurát. A kábítószer, a részeg fotók a közösségi portálon s legutóbb az egyetemről való kizárás nem egyeztethető össze egy lelkészeket és orvosokat felvonultató familia presztízsével. Mesélte Ludi, hogy telefonon már leüvöltötte a fejét, ne ke-

rüljön a szeme elé, erre pont az apja hívta, hogy menjen haza, valamit meg kell beszélniük. Ludi retteg, hogy átlép a küszöbön, s azonnal lecsapják vagy bezáratják valahová, ahol aztán elmélkedhet a táj örök fenoménjéről, míg fejfel nem megy a falnak kínjában, csak legyen már vége.

Az apja komoly játékos lehetett, annyit tudtam. Együttlétünk ideje alatt egyetlen alkalommal fordult elő, hogy Ludi drága és divatos cuccokat vett fel, a Navarra Hotel és a körtér közelébe, egy elegáns belvárosi épület elé vitt, nem kellett semmit sem tennünk, csak állni a gömb alakú díszfák sora mögött, elviselni a szív alakú levelek szedáló lebegését, s a kérdésemre, melyet jó negyedóra tétlen várakozás után megkockáztattam, Ludi csak annyit szúrt oda, *ez az ésszerűség diadala*. Pár nap múlva tudtam meg, hogy születésnapja volt, a szülei ideutaztak egy vacsorára, felköszönteni. Nem kérdeztem meg, miért nem ment be a hotel éttermébe, főleg azt nem firtattam, miért nem *mentünk* be. Akkoriban már művészet volt szóra bírni, de különben is tudtam a választ. Az apja szent gyermekeken kísérletezett, most már rajtam is, nem voltak skrupulusai.

Ludi szépen kért, menjek vele az állomásra, egyedül képtelen felszállni arra a vonatra. A szám mondta ki, nem én, és gyorsan, folyékonyan, hogy: *természetesen*, búgtam bele a mobilba, el fogom kísérni. Mintha az alázat valóban csak egyfajta bensőséges meggyőződés volna, fesztelen és kifogásolhatatlan. Ludinak a segítők felhajtása sosem volt túl bonyolult művelet, nem hiszem, hogy a feltétel nélküli beleegyezésen, a hűséges igazodáson kívül észrevett volna más emberi reakciót – mert hát biztosan volt benne része, csak Ludi olyankor a harag vagy az ijedség legkisebb jele nélkül továbbállt, és a férfiak örülhettek, ha még utolérték, és valamilyen csoda folytán, ábrándos tekintettel szóba állt velük. Ludinak nincs tudása erről a nyílt erőszakról, amit végül is alkalmaz, tehát akár fel is menthetném. Épp hogy megismerkedtünk, egyből eldöntöttem, ha egyszer sor kerül rá, nem ez lesz, amiért elítélem.

A telefonhívás után nekiálltam piálni. A szakítás óta esélyem sem volt a minőségre ügyelni, olcsó és alattomos folyadékokat engedtem le a torkomon, addig a percig nem is bántam. Jó lett volna, ha van a részegségnek előszobája, ugyanis újra összekapcsolódtunk Ludival, hívott, szívességet kért, legalább pár percig ésnél lehetnék, próbálnék a határok közt, de a végső dolgokról gondolkodni, ehelyett rögtön a kiütött agy helyben járása, repetitív dallamszekvenciája következik, azt játszom, hogy medítálok, pedig csak nyelem a hányingeremet. Mennyit tanultam ettől a csajtól! Például a zenéről. Nem volt nehéz dolgom, már a hangja elvarázsolt. És hogy újra hallottam, visszaálltam a kezdőpontra, mintha mi sem történt volna. Ludi talonba tett hangjáról kiderült, hogy percig sem volt talonban, mintha egy imént elkezdett mondatot folytatott volna. Azonnal eléri, hogy elámuljak a szavai hívóerején, belezsibbadjak a gyönyörűségbe, ahogy kiderül, alig van más értelme annak, amit mond, mint hogy rohanjak, égjek el, és ne kérdezzek semmit. Szavak ezek is, mint bármelyik másik, de mind be van vonva valami fedőréteggel, mit tudom én, hogy ne dörzsölődjenek ki, ne lehessen velük mást kezdeni, csak ami elsőre süt felőlük. Az együtt töltött nyolc hónapunk nem volt elég ahhoz, hogy maradéktalanul megértsem, mit akar. Titokzatossága miatt lettem hajlamos a mondanóját nagyrészt figyelmen kívül hagyni, hiszen sosem sikerül értelmezni, már csak abból az egyszerű okból sem, mert nem volt muszáj, pár gesztussal, finom érintéssel alapvetően el vagyok igazítva. Azt jelentette a halálra vált hangja a telefonban, hogy élek, hogy előreléphetek, akár mellé is, újra, hiszen hozzávetőlegesen ismerem a terepet, korlátozott jogosítványaim voltak, kis híján meg is ölhettem volna, ha veszem a

lapot. Minden meglehetősen volna, a nagyvilág ajtajának kilincsét fogtam, még ha nem láttam is mindent részről részre a költészet folyamatosan sűrűsödő füstjétől, mert a leromló állapotú Ludiból utóbb már csak ez lökődött kifelé az összes eresztékén. Ott voltam vele! Ott lehettem vele! És Ludi közelsége jól definiált tér, szex, utóbb a helyébe lépő álszent hospitálásom, valamint ingyenpia a gazdag lánytól, mert amíg ő anyagozott, a vodkával megpakolt hűtő volt a kedvesem, egy dinamikusan igazodó és folyamatosan töltekező hűtő, aki addig gyötört, míg el nem nyúltam, s aztán úgy néztünk ki Ludival az ágyon, mintha szürke öntvényből készültünk volna. Én nem szippantok, általában hamarabb szedtem össze magam, sokat sírtam hozzábújva, a kihűlt homlokát simogatva, a haját gyűrögetve, tulajdonképpen visszaélve egy ténylegesen is átélhető szakrális élménnyel. Sokat sírtam tegnap éjjel is, részeg sírás, nem is sírás már, csak rázkódás, olyan kibaszottul világos, mit tartson erről az ember, ha nem jöhet utána lendületbe, ha az ital egy ilyen roham után azonnal kivégzi. Marad reggelre minden.

Amikor kiderült, mi a pálya, reggel az volt az első tiszta gondolatom, hogy Ludi gyermeke vagyok. És rögtön utána, hogy ezeket a tegnapról valahogy megmaradt végső kérdéseket nem hagyhatom érintetlenül. Ennek ellenére csak amikor már felöltöztem, dőlt el, hogy megyek, csak amikor már kiléptem az ajtón, lett világos, hogy végem van.

A peronon kellemesen langyos szellők járnak, enyhe émelygéselem ellenére is folyamatosan érzem a keserves nyüzsgölődést a testemben, amit megszokásból egészségnek nevezünk. Lehetnék teljesen hétköznapi figura is, aki hisz a pillanat hatalmában, és megtalálja a gyönyörét abban, hogy teleszívja a tüdejét levegővel. Közben pedig az van, hogy baszom itt a rezet Ludival, az oldalamhoz dől, az agya tele van számítási zavarokkal, biztos nyomott valamit reggel. Csikorgatom a fogam, nehogy ránézzek, mert ha oldalt fordulna a fejem, bármilyen szarul néz is ki, azonnal múltunk egy feltáruuló darabjához hasonlítanám. Félek tőle, csupa köröm és fog, ragadós piszok, fekete cuccok, apró szén fülbevalók, megvan a hatalma fölöttem, ha ránéznék, azonnal bekeretezne minket, kettőnek egygé válása, szemben a világ vadállati törvényeivel – újra elvesznék, kereshetném magam, minden másfelé vezető nyom kitörlődne. De valami mintha mégis változott volna, mintha kotyognék ebben a foglalatban, mert legalábbis szokatlan, milyen dögletesen unalmas várni a vonatot, tehát hogy itt van a lány, de számon tartom az idő múlását, még a menetrendet is, meg mondjuk észreveszek egy portölcsért, vagy amit a szél a sín tövében művel a szeméttel, felfogom a beékelő hatását, a szemét kurva nagy tragédiáját, hogy oda van ragadva, szóval léteznek Luditól független, épp most kibontakozó manőverek, miközben azért tudhatnám, ha őszinte lennék magamhoz, hogy a hasonlóról mindig kiderül, helykitöltő semmiségekről van szó, azonnal elúsznak a semmibe, ha Ludi mozdul.

A szemközti hegyoldalt nézem, Ludi motyog, teljesen el van szállva. Egész testével nekem dől, ha odébb lépnék, bezuhanna a sínek közé. Félek tőle, és érzem, hogy a státuszom voltaképpen szemernyi sem változott, készenlétben vagyok tartva, amire legjobb példa, hogy egyáltalán itt vagyok vele. Egy másnapos fiatal férfi, aki mintha már eleve bedobta volna a lapjait. Jó lenne kifelé mutatni valamit, elegáns türelmetlenséget például, de hagyom, hogy játsszon velem. És nem is csak velem: ismerem ezt, korábban mindig azt mondta, csak ilyenkor érzi halandónak magát. Várja a halált, de honnan tudhatná, mi az, nem tudhatja, így véli Ludi, nincs róla infója, ezért, hogy bekövetkezett-e már, egy közkedvelt, gyermekversekkel befutott költő mondókája alap-

ján veszi végig a testrészeit, mi van még a helyén, orr, fül, haj, majd mást is megnevez-megérint, befelé halad, ahogy egyszer elmagyarázta, mentálisan térképezi föl magát. Az egész rohadt peron ettől a mutatóvántól van elájulva, hogy délelőtt, és ilyen fiatalon, szinte hallom is, generációjának *mintapéldánya*, csont és bőr, reszket, pedig milyen szépen süt a nap. Hát van benne valami, a reggeli okádássorozat után én sem lehetnék az ő valóságuknak a része, de legalább egyenesen állok, csakúgy, mint ők, a közönségünk, és úgy, ahogy csak ők tudnak állni a sok rohadt, nehezen leplezett, gyermekkorra visszanyúló kötődési zavarokkal. Egész tisztességesen fel is vagyok öltözve, és egyenes derékmal állok, tartom Ludit, akinek a teste különös képességei közül mozgósít egy számomra eddig ismeretlent: hűt! Hűt és józanít, mint egy számos panaszra jó pakolás. Az jut eszembe, ez a sok szemét a peronon engem pusztán lát, de Ludit nem is érzékelek, csak a helyén valamit, egy meghatározhatatlan térfélről érkező támadás ígérését, amitől egyébként ők is nyugtalanul alszanak éjjelente, és igenis bekapkodják azokat a szar antidepresszív szereket. Mind olyan, tisztán látom. Félnék, hogy kimúlik, aki őrzi őket a világban, és félelmükben vállalják ezeket a buta kis terrorcselekményeket, az állomáson is résen vannak, kiszúrják a szerencsétleneket a sínre dőlés előtt. Mind olyan, én ezt egész pontosan tudom ebben a pillanatban.

Keresem a helyet, hová nézhetnék, hogy teljen az idő. Szemközt a hegyoldal, a mániákus, kibaszott természet, lankás, kopár vidék, még annyi fű sem látszik a tájsebek miatt, mint amennyi az olajtól fekete talpfák között megtapadt. A lejtő csapásvonalában emberek kis csoportja, tömböt képeznek, és mintha ez a tömb finoman csúszna, port se ver fel, zajt sem csap, abból lehet tudni, hogy haladnak, hogy körülöttük pár méternyire mindig elvékonyodik, vagyis inkább elfehéredik minden. Ludi megérzi, hogy nem rá figyelek, felemeli a fejét, megpróbálja kitalálni, mi bajom van. Ezek szerint valamennyire észnél van, ennek örülök. Rájöhetett, mit nézek, azt mondja: *temetési menet*. Nyugodt és tiszta a hangja, szépen összerakta a szavakat. Igaza van, már én is látom, a fehér sáv, amiről eddig úgy hittem, tolják maguk előtt, a ministránsok arcvonala, a gyermekek fehér karingjükből vitorlaként húzták előre a gyászoló gyülekezetet. Nézem őket, és minden kiújul bennem, a veszteség érzete s a győzelem reménye, a részegség, érzékenységek és hajlandóságok, egyszerre gyámolítanám és dugnám meg Ludit, s olyan erővel tölt fel a látvány, mintha megint kettő lenne belőlem, egy, aki otthon ülve, magányosan élmeyeg tovább, s egy itt, Ludit támasztva ámuldozik, hogy a halál milyen nyilvánvalóan orrunk alá dörgöli a hatalmát. Egy kibaszott temetési menet. Az éles, kihajló lejtőátmenetre helyezett temetőkaput már elhagyták, a gyászkocsi még ott, a keskeny utacska végénél állhatott meg, a fekete öltönyös koporsóvivők a vállukig érő inggallérra engedik a súlyt. *Segíts*, szólalt meg váratlanul, tiszta hangon Ludi, s lehetetlen volt félreérteni. Mintha belém lőne, a halántékomba eresztene egyet egy nagyobb kaliberű pisztollyal.

Fogom a hátánál a szar göncét, hogy össze ne rogyjon. Nem beszélünk a hazakullogásáról, az apjáról, az ősi, barbár istenség parancsáról. Nem beszélünk az együtt töltött nyolc hónapról, de az azóta eltelt időről sem. Ami alatt megint sokat fogyott, ha lehet egyáltalán elvenni abból, ami nincs. Reszket, pedig a peronon kellemesen langyos szellők járnak. Szeplős válla jéghideg. A barna nők is lehetnek szeplősek és tűzforrók, de Ludi sosem melegedett át, csak ha a természetről mesélt. A menhelybeli kutyákról és a természetről. A Champlan oldalában van egy telep, hetente tiszteletünket tettük, a belem kifordult a büztől, de Ludi beletérdelt a szarba, a húgyba, és a kerítésen keresztül ölelte a dögöket. Vagy amint a jórészt bevándorlók lakta Setif negyed utolsó

házaikat elhagyva beléptünk a fák közé, azonnal képes volt kiűzni magából mindent, ami *odabent* a városban, alig száz méterrel odébb még iszonyattal töltötte el. Nem lehetett annyira beállva, hogy a madárhang ne igázza le azzal, ami telik tőle, egy akármilyen hitvány kis illúzióval, melynek szerintem fő összetevője valószínűleg azért mégiscsak a jóféle matéria, de állítom, hogy például az szagok máshogy is felajzották, főleg az áthatolhatatlan lombok alatt rothadó általaj vegyesen istálló- és temetőszaga – talán a kémiai rokonság ösztönös felismerése töltötte el egyfajta boldogsággal. Ludi boldogságának ez a mégoly csekélyke rétege füstszerű volt, menten elszállt, ha az a kurva kis tollgolyó elhallgatott. Mennyit imádkoztam, hogy nyomja még egy darabig, mert jó nézni a kiterült kedvesemet, milyen béketűrő, ha az alfazint szenvtelenségének előszobáját egyáltalán nevezhetem így. Esetlen és ernyedte, mint a kiegészítéséről mit sem sejtő Hit Girl a Metropolitan katalógusában, vagyis inkább vágytalan, ha máskülönből igénye lenne rá. Irtózik a szerelemtől, s ezt tiszteletben kellett tartanom, mint a menhelybeli, altatásra kiírt kutyák nagy valószínűséggel nem is létező előérzetét. Amint Ludi egy beljebb eső ligetben lefeküdt a fűre, vagy hanyatt nyújtózott egy kidőlt fa törzsén, olyan mosoly foglalta el és alakította át az egész arcát, amely miatt nem hazudhattam tovább magamnak. Növényi alakban tett utazásai közben arcvonásainak apró mocanási arról árulkodtak, hogy talán mondana valamit, mintha egy kérdés ideális formáját találta volna meg. És amikor felkelni készült, előbb még emelgette egyik karjával a másikat, mint egy gyógytornász, hogy a keringését helyreállítsa, s nekem mindig az volt a benyomásom, hogy egy rohadt nagy zenekarnak vezényel, és egyedül csak én nem hallhatom, mire mennek együtt. Ilyenkor viszolygást keltően idegennek éreztem Ludit. Hatalmat éreztem benne. Félttem ettől a hatalomtól. Attól félttem, hogy ha felül, az első szavával szakítani fog. Olyat ad a szájába ez a természettel való átmeneti egységérzés, ez a láthatatlan szellemi áramlás, ahogy a kidőlt fán fekvő egymást a halállal – ami engem végleg kigolyóz a kapcsolatból. Pusztán attól, mert ő végre halandónak érzi magát, nem lesz rám többé szüksége.

Azt hiszem, pontosabban sokáig azt hittem, hogy játszik velem, s ha játszik, az egész nem komoly, fordulhat így is, úgy is, nem olyan súlyos tételek ezek. Évezredek óta ismerem Ludit, a zűrös dolgok mindig szanaszét nyúlnak az időben, nincs eleje, és semmi-re sem lehet rámondani, hogy ez lenne a vége. Ennek sincs, ahogy állunk a peronon, millió fényévre a kiteljesítő felfedezésektől, határozatlan ideje örködve valami fölött, ami van, mert nem tudjuk megtörni. Közben úgy lépett be élénk a vonat, mint egy jókora tömbnyi végzet, és bár rettegtem a vereségtől, mintha meg is könnyebbültem volna egy kicsit. Nem is tudom, talán csak képzelem, hogy amikor a szerelvény bejár, Ludi előrelépne, ha nem tartanám erősen. Valószínűleg képzelem, hadban állnak bennem az emlékek és a vágyak. Annyira összpontosítottam erre a lehetőségre, hogy kezembe vehetném a sorsom, elvonom, majd újra átadhatom magam, hogy észre sem vettem az utasok rituális mozgását, eltűnését, s nem észleltem Ludi jelenlétét sem, pedig ott volt, vagyis ott maradt, változatlanul tapadt az oldalához egy jégtömbnyi szomorúság és lemondás, a vonat pedig elment.

Na, most vagyunk szarban, édes, gondolom, és csak bámulok előre, látom a temetőkapu környékén poroszkáló embereket, megkönnyebbülten látszanak, hát persze, nem rájuk nehezedik a föld, mennek az erdőbe madarakat hallgatni, vagy nyomni egy kurva csíkot, tovább butáskodnak a lehetőségekkel. Ők most letudták rendesen ezt az ügyet, volt eleje meg vége, láttak mindent, csak mi, Ludi és én mulasztottuk el a sírba tétel pillanatát.